

провансалски, нормански, германски и скандинавски, които показват, че по тези въпроси вилите или горските нимфи, или земните и въздушни духове, или феите са крайно взискателни и непреклонни, защото вероятно самите те, подчинявайки се на окултните закони, могат да си позволят интимност само с високопорядъчни мъже или с такива, които са:

„Като игла в купа сено“.

От друга страна, вилите силно копнеят за мъжете и тяхната компания, защото около онези, които са били кръстени, се носи особен парфюм или аромат на святост и тъй като злочестата нимфа не е безсмъртна, на нея ѝ се иска поне да си представи или да подуши онези, които са. Според митологията на Розенкройцерите, както се посочва в „Ундина“ на Ла Мот Фуке¹⁹⁶, тя може да се сдобие с душа, ако се омъжи за човек, който ще ѝ бъде верен – което е причина твърде малко русалки да живеят вечно. Все пак изглежда тези Krstniki са особено облагодетелствани и вилите често ги приканват да влязат (обикновено в корубата на някое дърво) и да ги повикат. Кухите дървета се оказват врата към страната на феите и когато момъкът се върне у дома, установява, че седемте дни престой там са били всъщност седем години, защото

*„Когато си улисан в приятни занимания,
времето лети“.*

Тези духове имат една допирна точка с техните ромски приятели – те крадат деца – с тази разлика, че вилата взима само кръстените, докато циганите – поне понастоящем – не са придирчиви в това отношение. Но аз не се съмнявам, че първоначалният и вероятно единствен мотив за тези кражби е било желанието на циганите, езичниците и магьосниците да имат

¹⁹⁶ Фридрих Хайнрих Карл, барон Де ла Мот Фуке (1777–1843) – немски писател, романтик – б. пр.